

Kamufláž.sk

Jana Šimonová

Kamufláž.sk

Jana Šimonová

Copyright © Jana Šimonová, 2024
Cover photo © Edo Lošonský, 2024
Cover design © Edo Lošonský, 2024

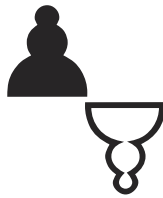
Jazyková úprava: Lubomír Mazán
Grafická úprava: Edo Lošonský
Tlač: Coreta, s.r.o.
Printed in Slovakia

ISBN 978-80-570-5678-2

*Túto knižku venujem
všetkým slušným ľuďom.*

*Existujú dva spôsoby, ako sa nechať
oklamať. Jedným je veriť tomu, čo nie je
pravda, druhým je odmietnuť veriť
tomu, čo je pravda.*

Søren Kierkegaard

To bola noc! Nechcem tomu uveriť. Myslím, že vojde do dejín. Neza-
budnú na ňu tisíce Slovákov. Bola ako zlý sen.

Píše sa rok 2023. Je prvého októbra. Na balkóne sa knísavo a dezorien-
tované pohybujú ožratí sociálni demokrati. Vyškierajú na nás prepité ksichty
a vyblakujú, že vyhrali. Áno, je to tak. Bohužiaľ. Novinári si išli nohy
dolámať, aby ich zvečnili z každej strany. Videli sme im až do hrdla a tento
obraz nás bude mátať celú štvorročnicu. Boli ožratí ako svine. Vraj spievali
aj českú hymnu. Aj náš český brat Babiš, pôvodcom Slovákov, ich podporil, aj
bývalý ruský brat, toho času terorista Putin, sa potešil. Maďarský premiér
ocenil triumfálny návrat sociálnych demokratov a nášho premiéra označil
za vlastenca, s ktorým je vždy radosť spolupracovať. My sme sa netešili.

My sme plakali. My, teda tí, ktorí už roky sledujeme kauzy sociálnych
demokratov.

Plakali sme hlasno i potichu, akoby sa nám zrútil svet. Niektorí sa zbalili
a odišli zo Slovenska. Ako Arpád. Navždy. Ostatní odišli len na pár dní –
zmiznúť niekde do prírody a byť sami. Zabudnúť na všetko, čo môže prísť.
My, čo sme tu ostať museli, sme pozorovali, ako nám politici, novinári
a rôzni aktivisti chceli predostrieť akúsi snahu odvrátiť Titanic iným smerom.
Nám, slušným, bolo od začiatku jasné, že karty rozdáva Capo di tutti capi.
Hrá sa podľa mafiánskych pravidiel.

Bol chorý. Po tej volebnej žranici ešte povedal pár zachrípnutých viet
o tom, čo bude preňho prvoradé a podstatné. Odvolať policajného prezidenta
a špeciálneho prokurátora, ktorí mu už dlho ležali v žalúdku a sú preňho
nebezpeční. Vadili mu aj ďalší, ale na začiatok to bude stačiť. Prezidentka
mu dala dvojtýždňový limit na zostavenie vlády, no keby bolo po ňom,
zvládne to za desať minút. Pri stole totiž môžu sedieť okrem neho len dvaja

hráči. Jamkáč a Kapitán. My sme to vedeli, ale ostatní sa tvárili, že pomáhajú skladať inú koalíciu.

Kým sa Capo liečil z povolebnej opice, Jamkáč si pred kamerami užíval svoju slávu. Do cieľa dobehol tretí. Miluje reflektory a publikum. Rozdáva úsmevy, zvýrazňuje svoje lícne jamky, pravidelný chrup, pedantne ostrihané vlasy, myslí si, že je šarmantný. Jeho najväčšími obdivovateľkami sú dámy 60 plus. Aj teraz ich dostal. Na Slovensku sú už roky fenoménom – babky demokratky. Nevie, či je to tým, že ich chlapi doma až tak zanedbávajú, že potom zbožňujú svoje idoly v telke – teda politikov. Ale nie všetkých. Iba tých, ktorí sa na nich usmievajú, sľubujú krásne zajtrašky, tučné dôchodky a na MDŽ im dajú ružu. Symbol sociálnych demokratov. Tá červená ruža má neveriteľnú, priam magickú silu. Dostala ju kedysi aj mama zavraždenej archeologičky. Dcéra sa na ňu vtedy veľmi hnevala. Po jej tragickej smrti nešťastná matka kúpila kyticu a chcela ju Capovi na MDŽ symbolicky vrátiť a pozrieť sa mu do očí. Jeho ochranka ju však do budovy nepustila. No najhoršie bolo, že ženy, ktoré s ňou vonku čakali na tú prekliatu ružu, jej nehanbne a škaredo nadávali. Jej, ktorá si vyplakala všetky slzy. Ktorá namiesto svadby chystala pohreb. Ktorá videla svoje milované nevinné dieťa v kaluži krvi.

Neberte krvavé ruže od sociálnych demokratov. Nikdy sa neodvážili pozostalým pozrieť do očí. Neprejavili súcit, nepomohli preklenúť ťažké chvíle. Nechali ich napospas neprajníkom. Capo sa po vražde novinára a jeho priateľky o rodiny nezaujímal. Predviedol iba extempore s pochybným miliónom na stole a to bolo asi tak všetko. Potom podal demisiu a štafetu odovzdal Jamkáčovi.

Spravodlivosť prvého októbra dostala ďalší úder. V podstate sa to aj dalo očakávať, lebo volebná kampaň bola agresívna a špinavá, plná dezinformácií, ba aj fyzických útokov. Špičkou ľadovca bola potýčka exministra vnútra, ktorý atakoval expremiéra len preto, že vykrikoval naňho na ulici počas tlačovej besedy. Incident mal dohru na polícii a nebol jediný. Fanúškovia násilným spôsobom ohrozovali politikov pästami, vajcami aj vulgareizmami, a nevynechali ani ženy. Hrubý slovník sa stal akousi samozrejmosťou hlavne na sociálnych sieťach. Zvlčili sme. Čia je to vina? Výchovy? Propagandy? Negatívnych vášní? Kým boli podnecované? Kto vyvolával konflikty? Kto živil nenávisť?

Po vojne je každý generál.

Všetko by bolo fajn, keby sa do toho nezaplietla vojna a ruská propaganda. Čo nedokončila korona kríza, dorazila vojna na Ukrajine a veci s ňou súvisiace. Ľudia za dva roky domácej izolácie počas korony dostatočne zblbli a prestali kriticky myslieť. Stratili záujem o seriózne informácie, vyhľadávali ich v alternatívnych zdrojoch, ktoré sa na internete množili ako huby po daždi. Ich výhodou bolo aj to, že sme si ich mohli prečítať celé, neboli skrátené, ako u serióznych mainstreamových médií, ktoré žili z podpory obyvateľstva. A nedala sa ani poriadne kontrolovať ich pravdivosť.

Voľby 2023 nám odhalili veľa slabých miest, ale priniesli aj niečo pozitívne. Tým bola skutočnosť, že žiadna z extrémistických strán, ktoré mali pred voľbami v prieskumoch až desať percent, sa do parlamentu nedostala. Vydýchli si aj poslanci. Nebudú tam už vyblakovať rýchlosťou desať slov za sekundu svoje nenávistné názory na život, nebudú oblievať poslancov vodou či trhať zástavy. Dúfajme.

Ďalšou pozitívnou správou bolo, že antikorupčné hnutie získalo v parlamente šesťnásť hlasov. Víťaz volieb nás síce celé roky chcel presvedčiť, že korupcia na najvyšších miestach neexistuje a nikdy tam nebola, ale sudy a vyšetrovatelia si myslia niečo iné. Za posledných tri a pol roka bolo právoplatne odsúdených štyridsať dva osôb, a neboli to len malí zlodejčkovia, ale vysokí štátni úradníci, policajti, šéfovia finančných správ, sudkyne či prokurátori, ktorí brali úplatky a zneužívali svoje právomoci. K objasneniu zločinnosti prispeli rozviazané ruky policajtov a vyšetrovateľov, čo v preklade znamená, že neboli ovplyvnení politickou mocou.

Práca orgánov činných v trestnom konaní však nebola bezproblémová. Od začiatku sa našli škriatkovia, ktorí im snahu o spravodlivosť a očistu spoločnosti kazili a spôsobovali problémy. Došlo to až do bodu, kedy sa vytvoril akýsi opozičný vyšetrovací tím, ktorý vyšetroval vyšetrovateľov najväčších korupčných káuz. Znie to zložito, ale bolo to presne takto. Kaziteľov očisty, ktorí prešli na druhú stranu brehu, však bolo podstatne viac, našli sa aj na súdoch, prokuratúre či inde. Významnú úlohu v tomto boji dvoch svetov zohrala persóna generálneho prokurátora.

V tejto ťažkej situácii si každý pomáhal po svojom. Predstava, že sa budeme musieť dívať štyri roky na politikov, ktorých sme v roku 2018 po vražde investigatívneho novinára vyhánali z republiky, nebola vôbec príjemná. Vrátili sa a my to musíme akceptovať.

Osobne som sa v týchto pohnutých časoch v rámci psychického zdravia rozhodla tráviť čas vonku, v prírode, kde čerpám silu a nové príjemné

zážitky, preč od správ a negatívnych emócií. Pár dní po voľbách sme s mužom po dlhom čase navštívili Banskú Bystricu a múzeum Slovenského národného povstania. Po rekonštrukcii ma prekvapila nová expozícia, ktorá môže byť zaujímavá hlavne pre deti a študentov, ale dostala aj mňa a bol to pre mňa veľmi silný zážitok. Tvoria ju krátke, aj trojrozmerné náučné filmy a informácie, ktoré navodzujú atmosféru, akoby ste boli súčasťou diania. Odrazu sa ocitnete na bojovom poli, v malebnej dedinke nad Bystricou či spolu s partizánmi v zákope. Mali sme šťastie, práve prišla skupinka študentov, takže sa nám podarilo vypočuť si aj výklad sprievodcu.

Prešli sme sa historickým centrom Bystrice, ktoré má svoju neopakovateľnú atmosféru a v kombinácii s krásnym počasím nám bolo dobre. Spomínam si na sympatickú dievčinu, s ktorou som sa nezáväzne dala do reči. Po chvíľke konverzácie som sa jej spýtala, čo hovorí na voľby. Odpovedala, že po tom chaose, čo tu bol tri roky, myslela tým one time a next time, verí, že teraz sa budeme mať lepšie. Oponovala som jej, že ja by som radšej brala premiéra, čo nevie po anglicky ako to, čo nastane teraz. Tušila som, že dievča nevie, kto je Capo, preto sme tému ďalej nerozoberali. Neboli sme na jednej lodi. Dievčina podľa vzhľadu nezažila November 89, takže nevie, ako sa žilo v totalite a cenzúre. Okrem toho, ak má deti a dostane zvýšené prídavky, ktoré jej one time, next time dal, asi ju to poteší. Jej rodičia možno tiež dostanú viac k dôchodku, navyše aj rodičovský dôchodok, ktorý nikdy v histórii Slovenska nebol. Keď váš oponent nepozná súvislosti a fakty, diskutuje sa ťažko. Tipujem, že ten správny chaos ešte len príde.

To, že neomarxistov, ktorí si dovoľia ešte aj dnes vykrikovať na mítingoch „Súdružky a súdruhovia“, ako to robí známy Mydlič, volili babky demokratky, to sa viac-menej dalo očakávať. Ale že aj mladí ľudia, je pre mňa veľkou

záhadou. Možno aj oni naleteli na rôzne naratívy a pravidelne sa opakujúce mantry:

Ukončíme chaos, Bude tu pokoj a mier, Zlacníme potraviny, Ponúkame stabilitu. Možno práve čarovné slovko „stabilita“ hralo v tejto kampani dôležitú úlohu.

Keď ste trojnásobný premiér, máte už svoje skúsenosti a dlhoročnú prax v politike. Viete presne, čo na ľudí okrem sľubov zaberá. Vo vláde sa správate tak, aby si všetci mysleli, že máte veci pod kontrolou. Korupcia na najvyšších miestach existuje, len vy sa tvárite, že o nej nevie, že všetko beží ako hodinky, štát funguje, problémy riešite za zatvorenými dverami a médiám poviete len tolko, čo je podstatné a pre vás výhodné. Občas im podhodíte lacnú kosť – škandálik či senzáciu, aby bolo o čom písať. Robíte to aj vtedy, keď chcete odpútať pozornosť od vašich prešľapov.

Medzi koalíčnými partnermi (ak vôbec nejakí sú) navonok neexistujú rozpory, problémy ukrývate pod pokrievkou. Svoj súkromný biznis robíte tajne, aby ho nevypátrali ani najlepší novinári, mobil buď nemáte, alebo si zriadite šifrovanú komunikáciu. Nevlastníte ani nehnuteľnosť, preto ste odkázaní na pomoc svojich bohatých priateľov. Tí vám ponúknu možno aj záмок. S novinármi vychádzate obstojne, ale z duše ich nenávidíte, lebo sa pchajú do vecí, do ktorých ich podľa vás nič nie je. Občania vás zaujímajú zväčša pred voľbami, lebo – ako povedal jeden oligarcha – držíte sa hesla: „Volič je hovno“. Organizujete výjazdové rokovania do hladových dolín a na východ, kde vraj nič nie je. Chlebičky, guláš, ľudová hudba, najlepší speváci a skupiny, ktoré národ miluje. Keď treba, oblečiete sa aj do kroja a zakrepčíte

si. Stojí to veľa, ale máte na to. Ľudia nesmú mať pochybnosti o tom, že ste bezúhonný občan. Ak sa náhodou niečo prevalí, rýchlo zahladíte stopy alebo urobíte z páchatela obeť. Často aj opačne. V tom ste skutočný majstri. Ale vy idete ešte ďalej. Ako Capo babkám na MDŽ v kulturáku: „Najradšej by som vás všetky vybozkával!“

Slovo „stabilita“ využívate aj v parlamente. Stabilne hlasujete ako jeden, nik sa nesmie vzoprieť. Vždy je tam niekto, kto ostatným ukáže palec hore alebo dole. V jednote je sila. Všetci za jedného, jeden za všetkých. Poriadok musí byť.

Krajina naoko funguje, ale pod povrchom hnije zaživa. Eurofondy sa pomocou schránkových firiem a kartelov potichúčky prelievajú do súkromných vrecák. Robíte si zoznamy osôb, ktoré dostávajú bakšiš či dorovnávanie mzdy. Niekedy to hodí aj pekný balík, z ktorého hravo za pár mesiacov našporíte na nový byt či luxusné auto. Jamkáč si ho kupovať nemusí, požičiava si ho od sestry... Lahko zarobené eurá neukladáte na účet, ale radšej investujete. Ak niečo zvýši, zabalíte do alobalu a odložíte na horšie časy, alebo si z nich dáte vyrobiť zlaté tehličky.

Z policajtov, šéfov úradov, sudcov či prokurátorov sa stávajú výpalníci, členovia gangu, tzv. naši ľudia. Pojem „náš človek“ je zákonom chránený. Môže parkovať kde chce, stavať si vilu v národnom parku, u lekára má prednosť pred ťažko chorými pacientmi; ak poruší zákon, ostane bez najmenej ujmy, ak je v úzkych, ľudia z komunity mu ochotne pomôžu. Je členom vašej veľkej rodiny, ktorá má svoje zákony, princípy a hierarchiu. Má svojho vodcu, bossa, šéfa, capa (čítaj s k...), ktorý všetko vidí a riadi. V každom meste či zapadákovke máte svoje spriaznené duše, ktoré patrične motivujete. Ak majú problém, stačí zdvihnúť telefón. V zozname je veľa užitočných

ľudí. Všetko sa dá vybaviť potichu, diskkrétne. Ak sú nejakí svedkovia, žiadny problém. Zmiznú tak, akoby sa zdalo, že odišli do zahraničia, za lepším životom. Navždy. Aj pohľadnicu pošlú. Akože.

Bola to veľmi cynická doba. Doba kešu, bielych koní, oligarchov, zlatokopiek, kasín, bordelov a bielych golierov. Sofistikovaná hra o trón, ukradnutý štát.

Všetko akosi časom spolu súviselo a skladalo nám čriepky ako puzzle. Spomínala som extrémistov a tí zohrali v tomto všetkom tiež svoju úlohu. Nevznikli zo dňa na deň, vyvinuli sa najprv z obyčajných agresívnych náckov, ktorí si v tlupách potrebovali do niekoho udrieť. Najlepšie do ľudí, ktorí sa niečím od ostatných odlišovali, ale nebolo to pravidlo. Neskôr pochodovali v gardistických uniformách, zgrupovali sa v zelených tričkách, tvárili sa dôležito vo vlakoch, až napokon zakotvili na niekoľko rokov v parlamente. Nakúpili si autá s logom, od dodávok až po tatrovky či kamión a sebavedome rozširovali svoje rady o ľuďoch, ktorí nemali ani šajnu o našej histórii. Vraj urobia poriadok. To sľubovali kedysi aj gardisti a vieme, ako to nakoniec dopadlo. Dnes si, chvalabohu, môžu robiť poriadok len vo svojej skrini s ponožkami. Možno im k tomu dopomohlo aj to, že sa počas posledného volebného obdobia rozdelili na dva subjekty. Jeden nemal ani jedno percento, druhý niečo vyše štyroch. Pred voľbami skúšali zaujať okrem billboardov aj nabúchanými svalmi v posilke, bielymi košeľami na skupinovej fotke pred parlamentom alebo vylepšeným imidžom. Vo svojom vlasteneckom programe mali zmienku aj o tom, že plánujú pokutovať občanov, ktorí nebudú dodržiavať spisovnú slovenčinu. Nepáčilo sa im ani členstvo v NATO